

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové, v právní věci žalobce **Z.S.**, zastoupeného JUDr. Petrou Olmrovou Nykodýmovou PhD., advokátkou se sídlem Říčany, 17. listopadu 230, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, za účasti osoby zúčastněné na řízení Obce Chomle, se sídlem Radnice, Chomle 19, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. DSH/87973/13,**

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. DSH/7973/13, a rozhodnutí Městského úřadu Rokycany ze dne 26.3.2013, č.j. 12029-6/OD/12 se z r u š u j í a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 21.011 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petry Olmrové Nykodýmové PhD., advokátky.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí.

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27.6.2013, č.j. DSH/87973/13 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Rokycany (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne

26.3.2013, č.j. 12029-6/OD/12 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

Prvoinstančním rozhodnutím bylo „podle § 77 odst. 6 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích rozhodnuto tak, že prvoinstanční orgán nepovoluje výjimku z místní úpravy provozu na pozemní komunikaci - pozemek p.č. 241/1 a 230 v k.ú. Chomle, a to z dopravní značky 1312 „Zákaz vjezdu vyznačených vozidel - nákladních automobilů a traktorů“ pro nákladní soupravy na odvoz dřevní hmoty z lesů ve vlastnictví žadatele v k.ú. Chomle pro vozidla Tatra..., Mercedes..., Mercedes..., DAF..., MAN ..., Volvo..., Volvo ..., Volvo ...“.

II. Žaloba.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že napadeným rozhodnutím je řešena jeho žádost o výjimku z místní úpravy provozu na pozemní komunikaci na pozemcích č. 241/1 a 230 Chomle, a to z dopravní značky B 12 „zákaz vjezdu vyznačených vozidel - nákladních automobilů a traktorů“ pro nákladní soupravy na odvoz dřevní hmoty z lesů v mém vlastnictví v k.ú. Chomle, kterou v průběhu řízení na základě výzvy správního orgánu upřesnil specifikací vozidel - dopravních souprav uvedením typu vozidel a jejich státních poznávacích značek, které jsou pro odvoz dřeva pronajímány. Jedná se o žádost, která byla podána správnímu orgánu prvního stupně již dne 15.1.2010. Byla předmětem opakovaného rozhodování příslušných správních orgánů a ve věci na základě podané žaloby se touto věcí zabýval i Krajský soud v Plzni ve věci vedené pod sp.zn. 57 A 66/2010. Žádost o výjimku byla a je odůvodňována tím, že dopravním opatřením se mu znemožňuje vykonávat řádně hospodářskou činnost v části lesů, neboť významným způsobem zhoršuje jejich dopravní dostupnost. Původně jako hlavní důvod provedeného opatření obecné povahy a nemožnost poskytnutí výjimky bylo uváděno, že jde o poddolovanou oblast. Vedle toho bylo v podstatě podpůrně argumentováno i skladbou předmětné vozovky, která není dimenzována na provoz těžkých nákladních souprav. V průběhu obsáhlého dokazování bylo nakonec vyvráceno tvrzení, že předmětná vozovka je poddolována a bylo znalecky doloženo a to znaleckým posudkem znalce Ing. J. O., že z hlediska existence starého dolování nic nebrání provozu těžkých nákladních automobilů nad 3,5 tuny, neboť předmětná komunikace není poddolována a tedy není nijak minulou těžební činností dotčena. Jako jediný důvod pro stanovení předmětného opatření obecné povahy tak zůstala skladba předmětné vozovky. Prvoinstanční orgán si k této otázce vyžádal znalecký posudek soudního znalce Ing. F. S., jemuž bylo jako znalci uloženo, aby se vyjádřil k možnému provozu vozidel nad 3,5 tuny s ohledem na konstrukční vrstvy komunikace a její aktuální stav. K tomu je třeba uvést, že již samotné zadání pro znalce bylo chybné potud, že nesměřovalo ke zjištění možnosti výjimky ze zákazu, ale k obecnému vyjádření stanoviska, zda předmětná vozovka je vhodná s ohledem na její konstrukční vrstvy k provozu vozidel nad 3,5 tuny, což ve skutečnosti nebylo předmětem řízení, neboť obecný zákaz jízdy automobilů nad 3,5 tuny po předmětné vozovce nikdo nezpochybňoval. Z obsahu znaleckého posudku vyplývá, že na posuzované komunikaci byla provedena sonda, kterou byla zjištěna celková konstrukční tloušťka 380 mm. Ve svém vyjádření ke znaleckému posudku znalce Ing. S. ze dne 14.3.2013 žalobce upozornil na to, že z jeho závěru sice vyplývá, že konstrukční vrstva komunikace typu veřejné motoristické

komunikace, o jakou se v daném případě jedná, má podle platných norem pro nejnižší stupeň provozu nákladních automobilů při kterém se počítá s denním průjezdem takových automobilů menším než 15 průjezdů, činit 390 mm. Tato norma denně počítá minimálně s jedním průjezdem a maximálně s 15 průjezdy. Z toho žalobce odvozoval a odvozuje, že předmětná komunikace vyhovuje požadované výjimce, kde se předpokládá průjezd nákladních automobilů v průměru 4 krát za rok a v extrémním případě 30 krát za rok. To platí tím spíše, že konstrukční vrstva se ve skutečnosti jen nepatrně odchyluje od stanovené normy. Krajský soud ve svém předchozím rozsudku ze dne 31.3.2011, č.j. 57 A 66/2010-31, podrobně rozebral podmínky, za nichž lze vyhovět návrhu na povolení výjimky. Uvedl, že správní orgán je povinen udělit výjimku v případě, kdy jsou naplněny objektivní kritéria pro její udělení. Z platné právní úpravy dovodil, že prvním kritériem je, že pro udělení výjimky jsou důvody hodné zvláštního zřetele. Za důvody hodné zvláštního zřetele spatřuji řádné hospodaření v lese, neboť jde o veřejný zájem, který jednoznačně vyplývá ze zákona o lesích. Na tom nic nemění fakt, že les je přístupný i z druhé strany, ale je podstatné, že tento přístup je komplikován tím, že neumožňuje otáčení lesních souprav, respektive toto otáčení je velmi ztíženo a pro provozovatele soupravy riskantní. Je přitom pro zarážející předposlední odstavec odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, že podle jeho zjištění je na vrcholu stoupání za obcí Chomle na mých pozemcích upravena plocha pro otáčení „*zřejmě větších nákladních automobilů*“ a k tomu je dodáno, že tato možnost je „*evidentně využívána již delší dobu*“. Žádný takový důkaz v řízení proveden nebyl a není žalobci jasné, jak a na základě jakých údajů vlastně žalovaný takové závěry učinil, nemluvě o tom, že jde o závěry spekulativní, což podtrhují formulace „*zřejmě*“ a „*evidentně*“. Dalším kritériem je, že udělením výjimky nesmí být zmařen účel místní úpravy provozu na pozemní komunikaci. Po upřesnění žádosti, kterým byla specifikována vozidla, na která by se měla výjimka vztahovat, je toto kritérium rovněž splněno v tom smyslu, že je stanoveno přesně, která vozidla mohou výjimku využít. Provedeným znaleckým posudkem znalce Ing. S., je prokázáno, že konstrukční tloušťka předmětné komunikace je 380 mm, což je jen o 10 mm méně, než kolik norma požaduje pro nejnižší stupeň provozu nákladních automobilů, kdy se počítá s maximálně 15 průjezdy denně, z čehož vyplývá, že minimálně jedním průjezdem za den, což znamená 365 průjezdů za rok a v případě žalobcem požadovanou výjimkou se jedná v průměru o 4 průjezdy ročně a v případě zvláštních důvodů, jako je zvýšená těžba v důsledku kalamity 30 krát za rok. Dá se tedy uzavřít, že účel místní úpravy poskytnutím mnou požadované výjimky zmařen nebude.

III.

Vyjádření žalovaného.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce tvrdí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí spekulativně, že na vrcholu stoupání za obcí Chomle na pozemku lesa ve vlastnictví žalobce je upravena plocha pro otáčení „*zřejmě větších nákladních automobilů*“ a je evidentně používána již delší dobu. K tomuto závěru došel žalovaný až v rámci odvolacího řízení, a to šetřením odvolacího úřadu na místě samém, které se uskutečnilo dne 18.6.2013 mezi 10.00 - 11.00 hodin. Na vrcholu stoupání za obcí Chomle podél komunikace ve směru Na Skomelno v k.ú. Chomle, na začátku lesa po levé straně na pozemku p.č. 136/3 v k.ú. Chomle, ve vlastnictví žalobce, je evidentně upravena plocha na lesním pozemku pro otáčení nákladních automobilů. Šetření na místě měl již provést

prvoinstanční úřad, na což byl upozorněn žalovaným v rozhodnutí o odvolání ze dne 6.3.2012, č.j. DSH/2232/12, kterým bylo zrušeno rozhodnutí prvoinstančního úřadu a vráceno k novému projednání. Mimo bylo prvoinstančnímu úřadu doporučeno provést i komplexní posouzení předmětné místní komunikace a to těchto hledisek: zda konstrukční vrstvy místní komunikace a její šířkové a směrové parametry umožňují převést uvedený silniční provoz těžkých nákladních vozidel, vzhledem k aktuálnímu technickému stavu komunikace, zda rozsah poddolování po hlubinné uhelné činnosti umožňuje vyšší namáhání předmětné komunikace (nákladní automobily nad 3,5 tuny) z hlediska kombinace statického a dynamického namáhání, zda existuje jiná možnost vedení přepravy dřeva s napojením na veřejné komunikace bez dopravních omezení (na p.č. 136/10 v k.ú. Chomle, 890/1 v k.ú. Vejvanov - napojené na II/233), případně na kterém pozemku může být točna pro nákladní automobily na lesním pozemku vybudována, zda silniční provoz těžkými nákladními automobily nemůže působit negativně na okolní nemovitosti. Toto bylo prvoinstanční orgánem řešeno, avšak v prvním ani ve druhém případě se nejedná ani nejednalo o znalecký posudek soudního znalce, který požadoval odvolací úřad. Až na základě rozhodnutí odvolacího úřadu ze dne 30.10.2012 vydaného pod č.j. DSH/13470/12 nechal prvoinstanční orgán zpracovat soudním znalcem Ing. J. O., v oboru těžba, odvětví geologie, specializace vlivy poddolování na stavby a další povrchové objekty, znalecký posudek zaměřený na to, zda je na předmětné pozemní komunikaci - pozemek p.č. 241/1 a 230 v k.ú. Chomle možný provoz z hlediska poddolovaného území, a to provoz vozidel nad 3,5 tuny. Tímto soudním znalcem byl dne 20.12.2012 předložen znalecký posudek se závěrem, že z hlediska existence starého dolování nemá námitky proti zvýšení povoleného zatížení komunikace pro průjezd nákladních automobilů nad 3,5 tuny. To znamená, že z hlediska poddolování území je možno provoz těžkými nákladními automobily akceptovat. Zároveň prvoinstanční orgán požádal o vypracování znaleckého posudku soudního znalce v oboru stavebnictví, odvětví inženýrské stavby, pana Ing. F. S., a to, zdaje na předmětné pozemní komunikaci pozemek p.č. 241/1 a p.č. 230 v k.ú. Chomle, možný provoz vozidel nad 3,5 tuny s ohledem na konstrukční vrstvy komunikace a její aktuální stav. Z předloženého znaleckého posudku je zřejmé, že z důvodů uvedených vlastnosti podloží (materiálů v aktivní zóně vozovky) prokázaných laboratorními rozbory a skladby konstrukce vozovky prokázané provedenou sondou není tato komunikace vhodná bez dalších úprav pro provoz těžkých nákladních vozidel. Závěrem tohoto znaleckého posudku se odvolací úřad v odvolacím řízení řídil. Podle právního názoru žalovaného je nutné podle závěrů tohoto znaleckého posudku postupovat. Druhou zásadní skutečností je existence místa pro otáčení nákladních vozidel na lesním pozemku na začátku lesa po levé straně předmětné komunikace na pozemku p.č. 136/3 v k.ú. Chomle, ve vlastnictví žalobce. O skutečnosti, že v tomto lese bylo těženo dřevo, svědčí i hromada neodvezených smrkových větví podél předmětné komunikace v blízkosti plochy pro otáčení. Fotodokumentace byla pořízena dne 4.10.2013 kolem 10.30 hodin. Tato hromada byla zjištěna žalovaným na místě samém již 18.6.2013. Na konci února 2012, kdy byl rovněž zjišťován stav a průběh předmětné komunikace, však hromada smrkových větví na uvedeném místě nebyla ani plocha v lese na p.č. 136/3 v k.ú. Chomle nebyla zpevněna. Podle vyjádření starosty obce Chomle, pana J.M., potvrzuje skutečnost o těžbě dřeva v roce 2012 a 2013 s tím, že přeprava dřeva z lesa se po předmětné komunikaci přes obec, Chomle nebyla zjištěna. Na základě uvedeného nemohl Krajský žalovaný v odvolacím řízení vyhovět odvolání žalobce. Je zřejmé, že nelze požadovanou výjimku z místní úpravy provozu vydat, přičemž žalobce má možnost, jak hospodářskou činnost v lese zajistit, jak je patrné z podkladů spisu, jiným způsobem.

IV.

Replika žalobce.

Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že z obsahu vyjádření žalovaného vyplývá, že považuje za zcela běžnou praxi, že provádí dokazování, aniž dá účastníkovi řízení možnost se k nově provedeným důkazům vyjádřit. Nyní dokonce doplňuje dokazování, o které opírá své rozhodnutí až po podání žaloby o zrušení rozhodnutí a předkládá soudu nové důkazy - konkrétně jakousi fotodokumentaci, které v řízení před správními orgány ani nebyly provedeny, nemluvě o tom, že žalobci jako účastníkovi řízení opět nebyla dána možnost se k nim vyjádřit. Postup žalovaného nesvědčí o tom, že by ve věci postupoval nezaujatě, jak by jako správní orgán ve správním řízení, ve kterém má vydat objektivní rozhodnutí, měl. Žalobce konstatoval, že považuje za nutné uvést na pravou míru ničím nepodložená tvrzení žalovaného ohledně žalobcem vybudované točny pro nákladní soupravy na přepravu dřevní hmoty. V lesních porostech v okolí cesty popisované ve vyjádření žalovaného probíhá hospodaření v souladu s platným lesním hospodářským plánem. Z důvodu komplikovaného odvozu dřevní hmoty díky dopravnímu omezení zde neprobíhá žádná myšlná těžba, pouze v nezbytném rozsahu těžba výchovná a nahodilá. V letních měsících byla zpracovávána kalamitní těžba vývrátů a zlomů po letních bouřkách tak, jak to nařizuje lesní zákon. Ve vyjádření zmiňovaná skládka klestu je po těchto těžbách a firma Solitéra s.r.o. které patří, ji doposud nemohla zpracovat mimo jiné i kvůli omezenému přístupu pro svoji techniku (traktor s drtičem a velkoobjemové kamiony na štěpku). Při těžbě v jarních měsících tohoto roku došlo k rozbahnění skládek dřeva u horizontu na levé straně komunikace a jejímu následnému částečnému zpevnění nejvíce poškozené části kamenivem a to včetně nájezdu do lesního porostu. Hlavním důvodem této úpravy byl již v minulosti opakovaně vznesený požadavek obce Chomle a obavy, aby nedošlo k poškození (rozmačkání) starého obecního vodovodu, který je zde uložen podél komunikace na našem pozemku. Tuto vynucenou úpravu však nelze považovat za točnu pro kamiony. Jak vyplývá z logiky předkládaných znaleckých posudků, nesplňuje-li podmínky provozu vozidel penetrovaná asfaltová komunikace, v žádném případě tomu tak nemůže být u několika řádů šterku rozhrnutých na skládce bez jakéhokoliv zpevněného podloží. Vybudování točny pro kamiony, která by rozměry i únosností odpovídala kladeným požadavkům, by bylo možné pouze na základě projektu, stavebního povolení a značných finančních nákladů. Pan starosta, který je mimochodem ve funkci cca 2 měsíce po mimořádných volbách v obci, sice uvádí, že průjezd nákladních aut nebyl zaznamenán, skutečnost je ale jiná. Také naši smluvní dopravci byli několikrát nuceni při likvidaci kalamity umístěný zákaz porušit, stejně jako tak běžně činí místní zemědělci při obhospodařování pozemků mezi obcí a lesem, nebo místní občané při dovozu paliva a stavebního materiálu. Provoz těchto subjektů nákladními auty i traktory je zde mnohem frekventovanější, než by stačil pro řádné hospodáře v lese. Uvedená realita jen dokládá nesmyslnost celého opatření obecné povahy místní úpravy provozu na pozemní komunikaci na pozemcích č. 241/1 a 230 Chomle dopravní značkou B 12 „*zákaz vjezdu vyznačených vozidel - nákladních automobilů a traktorů*“, neboť jde mimo realitu běžného života a jeho potřeb.

V.

Vyjádření při jednání.

Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Osoba zúčastněná na řízení při jednání sdělila, že by souhlasila s umístění dodatkové tabule „*neplatí pro odvoz dříví*“, která byla umístěna na dopravní značce nacházející se v obci, avšak nikoli v opačném směru. Přes vyjádření osoby zúčastněné na řízení, vyjadřující změnu dosavadního postoje vlastníka komunikace, žalovaný nepřistoupil k uspokojení žalobce a trval na projednání žaloby.

VI.

Posouzení věci soudem.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předchozí zrušující rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 31.3.2011, č.j. 57 A 66/2010-31, byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2584 v č. 5/2012 s touto právní větou: „*Ač zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, v § 77 odst. 5 nestanoví žádná kritéria, ze kterých má správní orgán v řízení o povolení výjimky z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích vycházet, je nutné tato kritéria dovodit z § 43 odst. 5 a § 78 odst. 2 téhož zákona. Pro udělení výjimky musí být dány důvody hodné zvláštního zřetele a současně udělením výjimky nesmí být zmařen účel místní či přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích*“.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný rozporoval naplnění obou ze shora uvedených kritérií.

A.

Pokud jde o kritérium, že „*pro udělení výjimky musí být dány důvody hodné zvláštního zřetele*“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „*dle zjištění je na vrcholu stoupání za obcí Chomle podél komunikace p.č. 230 v k.ú. Chomle, na začátku lesa po levé straně na pozemku p.č. 136/3 v k.ú. Chomle, ve vlastnictví odvolatele, upravena plocha pro otáčení zřejmě větších nákladních automobilů. Tato možnost pro otáčení nákladních automobilů je evidentně využívána již delší dobu*“.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, je správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí povinen krom jiného uvést, podklady pro jeho vydání.

V rozporu s tímto ustanovením žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, jaký podklad byl zdrojem jeho „*zjištění*“.

Teprve ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se mělo jednat o „zjištění stavu na místě samém žalovaným dne 18.6.2013“. O žádném takovém „zjišťování stavu na místě samém“ však není ve správních spisech učiněn žádný záznam.

Ve shora uvedeném rozsudku soud uvedl, že „žalovaný uvedl, že si žalobce může „upravit pozemek, ke kterému existuje přístupová cesta bez dopravních omezení a který je v jeho vlastnictví tak, aby se mohl otočit a využívat pozemní komunikaci, na které nejsou žádná dopravní omezení“. K tomuto závěru je nutné podotknout, že je nepřezkoumatelný. Žalovaný zaprvé v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu neuvedl podklady pro svůj závěr o nenaplnění prvního kritéria ani úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, na základě kterých dospěl k závěru, že žalobce může k otáčení vozidel jiný svůj pozemek. Zadruhé v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí přesná specifikace pozemku, kde má k vybudování točny dojít. Zatřetí žalovaný ani prvoinstanční orgán neprovedli žádné šetření za účelem zjištění stavu na místě samém. K tomuto účelu slouží institut důkazu ohledáním podle § 54 správního řádu. Žalovaný tedy nejen že porušil ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, nýbrž porušil také ustanovení § 3, § 50 odst. 2 a § 52 věta druhá, když nebyl zjištěn skutkový stav věci v rozsahu potřebném k učinění závěru o tom, že pro udělení výjimky nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele“.

Žalovaný tak byl již předchozím zrušujícím rozsudkem uvědomen o jeho povinnostech vyplývajících mu z ustanovení § 54 a § 68 odst. 3 správního řádu, přesto žalovaný tato ustanovení opětovně porušil.

Znovu je tedy nezbytné žalovaného upozornit na existenci ustanovení § 54 správního řádu, který upravuje provedení důkazu ohledáním. Dále je nezbytné upozornit na skutečnost, že na základě ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, je nezbytné o ohledání sepsat protokol s náležitostmi v ustanovení § 18 správního řádu uvedenými.

Dosavadní zjištění žalovaného nemá podklad v řádně provedeném důkazu. Dlužno doplnit, že ani ze „zjištění“ žalovaného nevyplývá, na základě jakých skutečností je nezbytné dospět k závěru, že „plocha pro otáčení zřejmě větších nákladních automobilů“ je plochou vyhovující pro otáčení automobilů, ve vztahu ke kterým bylo žádáno o udělení výjimky. Nic takového ze „zjištění“ žalovaného nevyplývá. Ani žalovaným dodatečně předložené mapy, náčrtek a fotodokumentace nedokládají zkoumání a prokázání skutečnosti možnosti otáčení žalobcem specifikovaných vozidel.

Procesní pochybení žalovaného mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nebyl-li řádným způsobem zjištěn skutkový stav věc, tj. že zde jsou skutečnosti odůvodňující nenaplnění prvního kritéria, nemohl žalovaný dospět k závěru o jeho nenaplnění.

B.

Pokud jde o kritérium, že „udělením výjimky nesmí být zmařen účel místní či přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích“, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že „zároveň prvoinstanční úřad požádal o vypracování znaleckého posudku soudního znalce v oboru stavebnictví, odvětví inženýrské stavby, pana Ing. F. S. a to, zda je

na předmětné pozemní komunikaci - pozemek p.č. 241/1 a p.č. 230 v k.ú. Chomle, možný provoz vozidel nad 3,5 tuny s ohledem na konstrukční vrstvy komunikace a její aktuální stav. Z předloženého znaleckého posudku z důvodu uvedených vlastností podloží (materiálů v aktivní zóně vozovky) prokázaných laboratorními rozbory a skladby konstrukce vozovky prokázané provedenou sondou není tato komunikace vhodná bez dalších úprav pro provoz těžkých nákladních vozidel. Zpochybňování tohoto znaleckého posudku je možné pouze na základě jiného znaleckého posudku soudního znalce v daném oboru“.

Předně je nezbytné uvést, co bylo předmětem správního řízení. Předmětem řízení byla žádost žalobce o povolení výjimky z místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích, a to v rozsahu, ve kterém výjimku žalobce specifikoval v žádosti ze dne 11.1.2010 doplněné k výzvě prvoinstančního orgánu ze dne 21.7.2011 podáním žalobce ze dne 15.8.2011.

To, co byly správní orgány povinny řešit, bylo, zda je na komunikaci možný provoz v rozsahu žalobcem uváděném. Tj. průjezdem specifikovaných nákladních automobilů v rozsahu 3 až 4 jízdy ročně, v případě kalamity 30 jízd ročně.

Z usnesení o ustanovení znalce Ing. F. S. ze dne 14.1.2013 vyplývá, že znalci bylo uloženo zodpovědět otázku: „Zda je na předmětné komunikaci – pozemek p.č. 241/1 a 230 v k.ú. Chomle možný provoz vozidel nad 3,5 t, s ohledem na konstrukční vrstvy a aktuální technický stav“.

Z formulace otázky vyplývá, že položená otázka není otázkou, která měla být v průběhu správního řízení vyřešena.

Ze znaleckého posudku znalce Ing. F. S. ze dne 18.2.2013 vyplývá, že řešením otázky, zda je na komunikaci možný provoz v rozsahu žalobcem uváděném, se znalec nezabýval. Z vlastního znaleckého posudku pak vyplývá, že znalec dospěl k závěru, že „z důvodů uvedených vlastností podloží (materiálů v aktivní zóně vozovky) prokázaných laboratorními rozbory a skladby konstrukce vozovky prokázané provedenou sondou není tato komunikace vhodná bez dalších úprav pro provoz těžkých nákladních vozidel“. Tento závěr kategoricky nevylučuje možnost provozu v rozsahu žalobcem uváděném. Skutečnost, že komunikace „není vhodná“ pro znalcem zmiňovaný provoz neznamená, že v určitém rozsahu takový provoz „možný“ je.

Znalecký posudek, o který správní orgány opřely svůj závěr o nenaplnění druhého kritéria, tak neskýtá oporu pro závěr o tom, zda je na komunikaci možný provoz v rozsahu žalobcem uváděném.

Správními orgány tak nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Došlo tak k porušení ustanovení § 3 správního řádu. Toto procesní pochybení mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť nelze vyloučit, že pokud by znalci byla položena otázka, která byla předmětem řízení, mohl znalecký posudek vyznít ve prospěch žalobce.

Dlužno doplnit, že jsou zde důvodné pochyby o řádném zpracování znaleckého posudku. Ač znalec ve znaleckém posudku uvedl (bod 3.11. znaleckého posudku), že „*pro přesnější vyhodnocení by bylo nutné provést minimálně 3 sondy*“, provedl znalecký posudek bez provedení těchto sond. Navíc znalecký posudek s z velké části shoduje s obsahem posouzení konstrukce vozovky provedeného Silniční inženýrskou společností s.r.o. ze dne 14.6.2012, vychází ze zjištění této společnosti, až na změnu závěru tohoto posouzení zaznamenanou v doplnění posouzení ze dne 4.7.2012.

Zcela nad rámec shora uvedeného je vhodné upozornit na změnu dosavadního postoje vlastníka předmětné komunikace, který byl prezentován při soudním jednání dne 17.9.2014.

VII.

Rozhodnutí soudu.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že k vadě řízení došlo i v řízení před prvoinstančním orgánem, přistoupil soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. také ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VIII.

Náklady řízení.

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000 Kč a v odměně advokáta za 4 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu a repliku k vyjádření žalovaného. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za čtyři úkony právní služby tak žalobci přísluší náhrada ve výši 12.400 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za čtyři úkony částku ve výši 1.200 Kč. Náklady řízení dále spočívají náhradě jízdních výdajů. Jízdní výdaje podle § 157 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb. spočívají v základní náhradě za každý 1 km jízdy a náhradě výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu. Podle § 1 písm. b) vyhlášky č. 435/2013 Sb., o změně sazby základní náhrady za používání silničních motorových vozidel a stravného a o stanovení průměrné ceny pohonných hmot pro účely poskytování cestovních náhrad, činí sazba základní náhrady za používání silničních motorových vozidel u osobních silničních motorových vozidel 3,70 Kč. Advokát uskutečnil cestu Vítkovice, Praha-západ, - Plzeň a zpět, v délce 220 km. Sazba základní náhrady proto činí 814 Kč. Náhrada výdajů za spotřebovanou pohonnou hmotu, při průměrné spotřebě 6 litru benzínu automobilového 95 oktanů na 100 km, jak vyplývá z fotokopie technického průkazu použitého motorového vozidla, výše průměrné ceny za 1 litr, tj. 35,70 Kč u benzínu automobilového 95 oktanů (§ 4 písm. c) vyhlášky č. 377/2010

Sb.), při ujetí 220 km (spotřebováno 13,2 litru benzínu automobilového 95 oktanů) činí 471 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 3.126 Kč, náklady řízení tedy včetně daně z přidané hodnoty činí částku ve výši 21.011 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Podle § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení odůvodňovaly, proto rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 17. září 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová